

mig, er jeg aldeles ligeglad, enten han kalder det en kommunal Skat eller ej; jeg betragter det som en kommunal Skat, som jeg skal betale lige saavel som den anden, thi melde sig ud af Folkekirken for at slippe for denne Skat, det er der forhaabentlig kun et aldeles forsvindende Mindretal, der vil. Altsaa, realiter vil det fremtræde som en Skat og efter min Mening som en ny Skat, som man paalægger Kommunerne. Naar der i Øjeblikket er Tale om at give dem 1½ Mill. Kr., finder jeg, at det var meget lettere, om man ikke betalte dem dem, hvad man jo tænker paa — det er jo en Hemmelighed endnu, men de fleste kende den vel — og i Stedet for lod Kommunerne slippe for de 1½ Mill. Kr., man her paalægger dem.

Sonne: Jeg vil blot tillade mig over for det ærede 11te kongevalgte Medlem (Hage) at udtale, at ved den i Lovforslaget angivne Form for Afsløsningssummens Udredelse bliver Forpagteren af et stort Hartkornsbrug ramt meget lempeligere end han vil blive, hvis Afsløsningssummen skal udredes i den Form, hvori de kommunale Skatter udredes, nemlig ved Ligning henholdsvis paa Hartkorn og Formue og Lejlighed.

S. Jensen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

S. Jensen: Det er blot en kort Bemærkning til det ærede 11te kongevalgte Medlem (Hage). Det lod efter mit Skøn til, at han opfattede Kristendommen som en Enkeltmandssag. Det er den ogsaa. I en vis Forstand er det den største Enkeltmandssag der kan tænkes. Men Kristendommen er ogsaa en Samfundssag, og derfor kan jeg ikke skønne rettere, end at det er rigtigt at den ogsaa bliver taget i Betragtning som saadan ved Skatteudredelsen. Jeg har kendt et Tilfælde, hvor en fattig Mand har haft 2 Børn gaaende udøbte, da han ikke kunde betale for dem, og han fik dem ikke døbt, før han fik en saa human Husbond, at han sagde: Jeg vil betale, hvad det koster at faa dine Børn i Kirke. Og jeg har kendt et andet Tilfælde, hvor en Mand kom til Sogneraadet og sagde: Jeg vil gerne have mit Barn døbt, men jeg kan ikke udrede de dermed forbundne Udgifter, og saa maatte Fattiggassen udrede dem. Det er ikke

nogen skøn Maade, ikke nogen kristelig Maade at skaffe Midlerne til Veje paa. Derfor holder jeg ubetinget paa, at Kristendommen ikke blot er en Enkeltmandssag — hvad det jo paa første Haand er — men ogsaa en Samfundssag lige over for det religiøse Samfund, man tilhører, altsaa i dette Tilfælde en folkekirkelig Sag, hvor vi maa hjælpe hinanden til Rette paa bedste Maade. Og jeg tror ikke, det kan gøre velstaaende Folk stort, om de maa udrede en Smule Bidrag i Anledning af, at fattige Folks Børn skulle døbes eller begraves eller selv om det var til en Brudevielse. Jeg holder altsaa paa, at Forslaget ogsaa i denne Henseende har truffen det rigtige.

la Cour: Jeg vil gøre den ærede sidste Taler det Spørgsmaal, om det, naar den omtalte fattige Mand ikke kunde faa sit Barn døbt i Kirken, var begrundet i, at han manglede Evne til at betale, hvad Kirken fordrer for Barnedaab, eller om det var af andre Aarsager. Man maa huske paa, at det ikke blot er den, der faar Barnet døbt, der betaler Accidenserne. Saaledes som Forholdet er de fleste Steder paa Landet i Jylland, volder det, der skal udredes til Kirken ved Barnedaab, sjældent nogen fattig Mand Bryderi. I Reglen gaar han omkring til gode Venner og siger: Ville I være med ved mit Barns Daab og ofre det, som I finde passende; saa plejer der gerne at være nok, der sige ja. Jeg kan derfor ikke indse, at den Grund, som det ærede Medlem nævnte, nemlig at vedkommende ikke havde tilstrækkelige Midler til at betale det Gebyr eller det Offer, som Præsten skulde have, var en Hindring for at faa Barnet døbt. Jeg synes ikke, at det er godtgjort af det ærede Medlem.

S. Jensen: Det glæder mig selvfølgelig at høre, at det ærede Medlem kender mange Folk, som, naar Fattigmand kommer og beder dem være Faddere ved hans Barns Daab, ere villige dertil. Jeg kender nu det modsatte Tilfælde. Jeg kender Tilfælde, hvor baade Præsten og Læreren sagde: vi ville godt renoncere paa vort Offer, naar saa Barnet kan komme i Kirke, men hvor det endda kneb, fordi der ogsaa skulde et Par Vidner med — Faderen gik med som det ene — og de ikke havde ordentlige Klæder til at tage paa i Kirken.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.